Stuk **805** (2005-2006) – Nr. 2

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

2 juni 2006

ONTWERP VAN DECREET

houdende de invoering van een forfaitaire vermindering in de personenbelasting

VERSLAG

namens de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
uitgebracht door de heer Koen Van den Heuvel

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Sven Gatz.

Vaste leden:

de heer Thieu Boutsen, mevrouw Hilde De Lobel, de heren Herman De Reuse, Felix Strackx, Christian Verougstraete;

de heren Erik Matthijs, Steven Vanackere, Koen Van den Heuvel, Eric Van Rompuy;

mevrouw Hilde Eeckhout, de heren Jaak Gabriels, Sven Gatz;

de heer Gilbert Bossuyt, mevrouw Caroline Gennez, de heer Ludo Sannen.

Plaatsvervangers:

de heren Erik Arckens, Erik Tack, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem;

de heren Ludwig Caluwé, Tom Dehaene, de dames Veerle Heeren, Joke Schauvliege;

de dames Patricia Ceysens, Annick De Ridder, de heer Marc van den Abeelen;

mevrouw Michèle Hostekint, de heren Herman Lauwers, Jacky Maes.

Toegevoegde leden:

de heer Jos Stassen;

de heer Jan Peumans.

Zie:
805 (2005-2006)
– Nr. 1: Ontwerp van decreet

INHOUD

Blz.

I. TOELICHTING DOOR DE HEER DIRK VAN MECHELEN, VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN EN BEGROTING EN RUIMTELIJKE ORDENING 4
I.1. Algemene situering – Uitvoering van het Vlaamse regeerakkoord 4
I.2. Positieve macro-economische dynamiek 4
I.3. Inhoud van het ontwerp van decreet 5
I.4. Budgettaire impact 8
II. ALGEMENE BESPREKING OP 9 MEI 2006 8
II.1. Tussenkomst van de heer Herman De Reuse 8
II.2. Tussenkomst van de heer Jos Stassen 9
II.3. Tussenkomst van mevrouw Hilde Eeckhout 10
II.4. Tussenkomst van de heer Koen Van den Heuvel 10
II.5. Tussenkomst van de heer Ludo Sannen 12
II.6. Tussenkomst van de heer Eric Van Rompuy 13
II.7. Repliek van de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening 14
II.8. Repliek van de heer Ludo Sannen 16
II.9. Repliek van de heer Herman De Reuse 16
II.10. Repliek van de heer Jos Stassen 17
II.11. Repliek van de heer Steven Vanackere 17
II.12. Voorstel om advies te vragen aan de Raad van State 17
III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING 18
IV. EINDSTEMMING 21
BIJLAGE 23

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting behandelde op 9 en 16 mei 2006 het ontwerp van decreet houdende de invoering van een forfaitaire vermindering in de personenbelasting (*Parl. St.* Vl. Parl. 2005-06, nr. 805/1).

I. TOELICHTING DOOR DE HEER DIRK VAN MECHELEN, VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN EN BEGROTING EN RUIMTELIJKE ORDENING

I.1. Algemene situering – Uitvoering van het Vlaamse regeerakkoord

Bij wijze van inleiding wordt door de heer *Dirk Van Mechelen*, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, verwezen naar het Vlaamse regeerakkoord. Het regeerakkoord is opgebouwd rond enkele grote pijlers en bevat een uitgebreide reeks van concrete beleidsinitiatieven die in de loop van deze legislatuur door de Vlaamse Regering worden geconcretiseerd. Het ontwerp van decreet houdende de invoering van een forfaitaire vermindering in de personenbelasting is ingediend in uitvoering van het Vlaamse regeerakkoord.

In het regeerakkoord heeft de Vlaamse Regering één absolute topprioriteit naar voren geschoven onder de hoofding : 'Meer ondernemen. Meer werkgelegenheid'. Het betreft het aanzwengelen van de Vlaamse economie en het creëren van meer jobgelegenheid. Meer welvaart betekent ook meer welzijn.

Concreet voert het ontwerp van decreet namelijk een forfaitaire belastingvermindering in voor alle beroepsactieve Vlamingen teneinde de economische groei te ondersteunen via een verhoging van de reële koopkracht van alle werkende Vlamingen en hierdoor meteen ook de werkloosheidsval verder af te bouwen.

I.2. Positieve macro-economische dynamiek

De positieve economische dynamiek die door dergelijke fiscale maatregelen kan worden gegenereerd mag volgens de minister geenszins onderschat worden. Een dergelijke fiscale maatregel, ten belope van in totaal meer dan 500 miljoen euro, mag immers niet op zijn micro-economisch effect voor de burger worden beoordeeld, maar moet daarentegen beoordeeld worden op zijn macro-economisch effect voor de economische groei in Vlaanderen.

De minister is ervan overtuigd dat ook dit decreet zal bijdragen tot een verbetering van de economische en maatschappelijke welvaart in Vlaanderen. België en in het bijzonder Vlaanderen doet het economisch reeds enkele jaren na elkaar opmerkelijk beter dan de buurlanden en het gemiddelde binnen de eurozone. In 2003 was het verschil tussen het BBP in België met het BBP van de eurozone 0,8; in 2004 bedroeg het verschil 0,6; in 2006 wordt verwacht dat het verschil 0,2 bedraagt. De minister verklaart dat dit zeker geen louter toeval is, maar wel het resultaat van een reeks sinds 2002 genomen fiscale maatregelen die positieve economische groei-effecten hebben geressorteerd. In het rijtje van fiscale maatregelen die hiervoor zorgden behoren zeker ook de verlaging van de registratierechten, inclusief invoering van meeneembaarheid en abattement, en de verlaagde schenkingsrechten.

De macro-economische context voor België en zeker voor Vlaanderen is momenteel positief.

De zogenaamde 'gezamenlijke synthetische curve' (samenvoeging van de groei in diverse sectoren) klimt stilaan naar +5%. Ook daaruit blijkt de economische groei. De chief economist van Dexia meent dat hiervoor drie belangrijke argumenten te citeren zijn:

– goede prestaties van bedrijven zowel naar omzet als naar winst: dit vooral onder impuls van een zeer sterk presterende verwerkende nijverheid en bouwnijverheid; enkel handel blijft onzeker en volatiel presteren;

– positief consumentenvertrouwen: na jaren van negatief consumentenvertrouwen is er ondertussen opnieuw stilaan een kentering, wat op zijn beurt ook leidt tot substantieel meer gezinsconsumptie enerzijds en afbouw van de spaarquote (van 19% naar 12%) anderzijds;

– exportgroei en toename van bedrijfsinvesteringen: exportgroei = +5% ; binnenlandse bestellingen van investeringsgoederen = +8%.

De minister stelt dat teneinde deze positieve economische groeiontwikkeling niet alleen te kunnen bestendigen, maar zelfs bijkomend te versterken, het cruciaal is dat andermaal een substantiële fiscale lastenverlaging zou worden goedgekeurd die meteen

direct en rechtstreeks zal inspelen op de drie bovenvermelde kernelementen.

Meer dan 500 miljoen euro bijkomend gezinsinkomen zal immers, gelet op de sterk dalende spaarquote van de gezinnen, voor bijna 90% worden omgezet in directe consumptie en een blijvend positief evoluerend consumentenvertrouwen.

Als het consumentenvertrouwen stijgt, zullen de bedrijven hun productiecapaciteit kunnen verhogen, al dan niet gecombineerd met uitbreidingsinvesteringen, kunnen er extra jobs gecreëerd worden, wat op zijn beurt dan weer leidt tot een verhoging van het globale gezinsinkomen en de consumptieve bestedingen.

Ook vanuit het oogpunt van de werkgevers en de concurrentiekracht van de ondernemingen zal een dergelijke fiscale maatregel zijn positief effect zeker niet missen. Omdat de maatregel zorgt voor een onmiddellijke verhoging van het reële gezinsinkomen, zullen de werknemers hun nettolonen zien stijgen zonder dat de werkgevers hiervoor hogere brutolonen zullen moeten uitbetalen. De druk om te streven naar hogere lonen zal daardoor lager zijn dan bij de handelspartners waardoor er voor de Vlaamse bedrijven een comparatief voordeel ontstaat. Dit is erg belangrijk voor een open economie als die van Vlaanderen, waar meer dan 70% van alle productie dient voor export.

Ten slotte zullen de werkgevers dankzij dergelijke fiscale maatregelen inzake lastenverlaging ook baat hebben bij het opnieuw vergroten van de werkbereidheid van de Vlaamse beroepsbevolking. De minister wijst erop dat er nu immers nogal eens distorties zijn op de arbeidsmarkt tussen 'arbeidsvraag' en 'arbeidsaanbod'. De huidige kloof tussen vraag en aanbod maakt dat bepaalde vacatures ofwel niet worden ingevuld ofwel slechts kunnen ingevuld worden na het optrekken van de loonkost tot een niveau dat onrendabel is voor de bedrijven met als gevolg een te sterke aantasting van hun concurrentiepositie.

Om het economisch draagvlak te verstevigen en uit te breiden is het niet alleen noodzakelijk om de vraag naar arbeidskrachten vanuit de bedrijven te stimuleren, maar ook om het aanbod van zowel jonge als ervaren arbeidskrachten uit te breiden en kwalitatief te verbeteren. "De sterkte en het economisch draagvlak van een land of regio wordt in hoge mate bepaald door de kwantiteit, de kwaliteit en de kostprijs van het beschikbare menselijke kapitaal. Wanneer bedrijven er niet in slagen voldoende geschikte en gemotiveerde arbeidskrachten te vinden, worden zij in hun groei geremd." (citaat uit VBO document: Strategie 2010: voor een nieuw elan en een toekomst voor onze kinderen).

Het is meteen ook een vorm van gelijkberechtiging want tot op heden is het namelijk zo dat enkel personen met een vervangingsinkomen deze belastingvermindering genieten, waardoor inkomen uit arbeid vaak zwaarder belast wordt dan een even groot vervangingsinkomen. Dit is meteen ook één van de belangrijkste oorzaken voor het ontstaan van distorties op de arbeidsmarkt.

Van bij het aantreden van de Vlaamse Regering heeft ze veel aandacht besteed aan deze prioritaire beleidsintentie.

I.3. Inhoud van het ontwerp van decreet

De minister overloopt vervolgens de tekst van het ontwerp van decreet.

I.3.1. De voorgestelde forfaitaire belastingvermindering betreft een geleidelijk toenemende lastenverlaging. De lastenverlaging is namelijk toenemend in de tijd en met een toenemend aantal rechthebbenden

De voorgestelde lastenverlaging verloopt in drie geleidelijke fasen.

1) Vanaf het inkomstenjaar 2007 (aanslagjaar 2008) wordt een vermindering toegekend van 125 euro op de personenbelasting van iedere werkende Vlaming die een activiteitsinkomen heeft van tenminste 5500 euro en maximum 21.000 euro.

   Het activiteitsinkomen is gelijk aan het bedrag van de beroepsinkomsten. Beroepsinkomsten zijn winsten, baten of bezoldigingen. Zowel werknemers, ambtenaren, zelfstandigen als vrije beroepen komen dus voor de lastenvermindering in aanmerking.

   Voor de berekening van de activiteitsinkomsten komen de 'pensioenen, renten en als zodanig geldende toelagen' dus niet in aanmerking. Ook vergoedingen wegens arbeidsongeschiktheid,

beroepsziekte, arbeidsongevallen, loopbaanonderbreking, werkloosheidsuitkeringen, brugpensioenen en nog enkele andere vervangingsuitkeringen komen niet in aanmerking voor de berekening van dit activiteitsinkomen.

Dit is ook logisch, omdat de federale wetgever al een vermindering van personenbelasting (artikelen 146 en volgende van het Wetboek van Inkomstenbelastingen WIB) voorziet voor pensioenen en vervangingsinkomsten.

Dit activiteitsinkomen is een netto-belastbaar bedrag. Dit is met andere woorden het brutobedrag van de beroepsinkomsten, verminderd met de werkelijke of forfaitaire beroepskosten, waaronder de sociale zekerheidsbijdragen en de eventuele beroepsverliezen.

Na technisch overleg met de Federale Overheidsdienst Financiën is ervoor geopteerd om het 'meewerkinkomen' van de zogenaamde 'meewerkende echtgenoot' ook als activiteitsinkomen in de zin van het voorliggende ontwerp van decreet mee te nemen.

Door de maximumgrens voor het activiteitsinkomen op 21.000 euro te leggen zouden in het eerste jaar 2007 (aanslagjaar 2008) ongeveer één miljoen Vlamingen van de korting kunnen genieten, zoals in het Vlaamse regeerakkoord vooropgezet is. Er wordt een proportioneel gereduceerde vermindering voorzien voor de belastingplichtigen wiens activiteitsinkomen de 21.000 euro overstijgt, doch niet hoger uitkomt dan 22.250 euro. Dankzij deze opstapregeling wordt voorkomen dat iemand netto minder overhoudt doordat hij bruto iets meer krijgt, maar dan niet van de belastingvermindering kan genieten.

2) Voor het inkomstenjaar 2008 (aanslagjaar 2009) wordt de lastenvermindering opgetrokken van 125 euro tot 150 euro. De voorwaarden en principes uit de eerste fase blijven in deze fase behouden. Alleen de overstapregeling wordt enigszins uitgebreid. Belastingplichtigen met een activiteitsinkomen tot 22.500 euro (in plaats van 22.250 euro) kunnen nog van een gereduceerde vermindering genieten.

3) In de laatste en definitieve fase, dus vanaf inkomsten 2009 aanslagjaar 2010, wordt de vermindering opgetrokken tot 200 euro en geldt ze voor alle belastingplichtigen die een activiteitsinkomen van minimum 5500 euro behalen. De maximumgrens wordt in deze fase opgeheven en een opstapregeling wordt dus overbodig.

De minister wijst erop dat het hier een belangrijke en substantiële lastenverlaging betreft. Gehuwden en samenwonenden die allebei een beroepsinkomen hebben, hebben ook beiden recht op deze vermindering waardoor de jaarlijkse belastingvermindering per gezin oploopt tot 400 euro. De afschaffing van het Kijk- en Luistergeld leverde daarmee vergeleken per gezin een belastingvermindering op van ongeveer 190 euro.

I.3.2. Verrekening in de bedrijfsvoorheffing

Teneinde de maatregel zo effectief en efficiënt mogelijk te maken werd ervoor geopteerd deze lastenverlaging meteen te laten verrekenen in de bedrijfsvoorheffing die door de werkgever op het uitbetaalde loon wordt ingehouden. Hierdoor zal de werkende Vlaming de beloning voor zijn arbeid ook onmiddellijk in zijn loonzakje voelen. Een beloning die pas volgt enkele maanden of zelfs jaren na de verrichte prestaties zal minder overtuigen en stimuleren.

De Vlaamse Regering heeft over dit ontwerp van decreet na lange gesprekken met de federale administratie een akkoord kunnen bekomen in gevolge van een beslissing van het Overlegcomité.

I.3.3. Adviezen

Sinds de Lambermontakkoorden is de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest inzake de personenbelasting sedert 1 januari 2002 aanzienlijk uitgebreid. De Bijzondere Financieringswet voorziet weliswaar een aantal randvoorwaarden die aan de uitoefening van deze bevoegdheid gekoppeld zijn.

Advies Rekenhof

Om die reden heeft de Vlaamse Regering bij het totstandkomen van dit ontwerp van decreet het Rekenhof om advies gevraagd over de naleving van het maximumbedrag van de personenbelasting waarover het Vlaamse Gewest verminderingen of kortingen kan toestaan. Dit advies was gunstig.

Overleg met de federale overheid en met de andere gewesten

Ook zijn er meerdere uitgebreide overlegmomenten geweest met de FOD Financiën over de technische uitvoerbaarheid van het door de Vlaamse Regering ontworpen decreet. Ook hier heeft de Vlaamse Regering het akkoord bekomen. Zoals voorgeschreven door de Bijzondere Financieringswet werden de federale, de Waalse en de Brusselse Hoofdstedelijke regering ingelicht over de beleidsintenties van de Vlaamse Regering.

SERV

Daarnaast werd ook aan de SERV over dit decreet een advies gevraagd.

Advies Raad van State

Vervolgens overloopt minister Van Mechelen het advies van de Raad van State over het voorgelegde ontwerp van decreet.

Waar de andere instanties en adviezen allemaal tot een positief resultaat hebben geleid, heeft de Raad van State een afwijkend advies uitgebracht.

Minister Van Mechelen overloopt het advies van de Raad van State. Wat is precies het probleem waar de Raad van State op wijst? De Raad van State stelt dat het gewest kortingen kan toestaan of opcentiemen kan heffen die worden toegepast voor alle personen die personenbelasting verschuldigd zijn. Dit is een eerste mogelijkheid die gecreëerd werd in de Bijzondere Financieringswet.

De Bijzondere Financieringswet voorziet ook de mogelijkheid om belastingverminderingen of -vermeerderingen in te voeren die verbonden zijn aan de bevoegdheden van de gewesten. Het gaat dan over selectieve maatregelen, in die zin dat de vermindering of vermeerdering enkel geldt voor die belastingplichtigen die aan bepaalde criteria voldoen. Die criteria moeten gelinkt zijn aan één of meerdere gewestbevoegdheden. Dit is dan een tweede mogelijkheid.

De maatregel die de Vlaamse Regering op het oog heeft is er duidelijk een van de tweede categorie omdat de belastingvermindering enkel wordt toegekend aan Vlamingen die een activiteitsinkomen genieten. Dit bijvoorbeeld in tegenstelling tot de afcentiemen die enkele jaren geleden aan alle Vlaamse belastingplichtigen werd toegekend.

De vraag is dan aan welke gewestbevoegdheid het criterium gekoppeld moet worden. Uiteraard is dit na lezing van het advies van de Raad van State gekoppeld aan de gewestbevoegdheid ‘economie’, want aanvankelijk kwam dit in de oorspronkelijke memorie van toelichting onvoldoende uit de verf.

In het advies verwees de Raad van State naar de tekst van het Vlaamse regeerakkoord en de tekst van de eerste versie van de memorie van toelichting om te besluiten dat de Vlaamse Regering klaarblijkelijk de ontworpen regeling te sterk heeft geconcipieerd, minstens verantwoord, als een aangelegenheid van tewerkstellingsbeleid. Nochtans kan volgens de Raad van State geen enkele van de aspecten van het tewerkstellingsbeleid dat tot de bevoegdheid van de gewesten behoort in verband worden gebracht met de ontworpen belastingvermindering, en bijgevolg kon de ontworpen regeling geen doorgang vinden.

De minister verklaart dat er voldoende redenen zijn om het advies van de Raad van State te kunnen dedramatiseren. Vooreerst is het opvallend dat de Raad van State niet het decreet zelf bekritiseert, maar wel alleen de memorie van toelichting die overigens expliciet citeerde uit het regeerakkoord. Impliciet maakt dit ook meteen duidelijk dat de Raad van State overtuigd is dat er aan dit ontwerp van decreet ook een belangrijke economische dimensie verbonden is en dat ze de Vlaamse Regering alleen heeft willen aanzetten tot een reflectie omtrent haar uitgeschreven motivering in de memorie van toelichting.

De minister concludeert dat de Raad van State dus ook niet stelt dat het Vlaams Parlement niet bevoegd zou zijn om een dergelijke regeling in te voeren. De Raad van State bekritiseert enkel de motivering en omkadering van de maatregel, zoals die in de eerste memorie van toelichting was weergegeven. Na bijkomend juridisch advies heeft de Vlaamse Regering de memorie van toelichting herschreven rekening houdende met het advies van de Raad van State om zodoende aan het advies tegemoet te komen. Naar aanleiding van dit juridisch advies werd dan ook aan de Vlaamse Regering meegedeeld dat het niet nodig was om opnieuw advies te vragen aan de Raad van State.

I.4. Budgettaire impact

De voorgelegde maatregel kadert in het begrotingsbeleid van de Vlaamse Regering. Er worden belangrijke bedragen voor uitgetrokken: namelijk 125 miljoen euro voor een eerste fase, 150 miljoen euro voor de tweede fase en 500 miljoen euro in de definitieve fase. Er wordt uitgegaan van een totaalkost van circa 523 miljoen euro in de derde fase. De minister onderstreept dat tegenover deze budgettaire inspanning een substantiële economische en maatschappelijke return zal staan. Het betreft namelijk een substantiële maatregel die kadert in de meerjarenbegroting en die een enorme impact zal hebben op de beschikbaarheid van arbeidskrachten en op de economische groei.

II. ALGEMENE BESPREKING OP 9 MEI 2006

II.1. Tussenkomst van de heer Herman De Reuse

II.1.1. Bevoegdheid – Advies van de Raad van State

De heer *Herman De Reuse* verklaart dat de Vlaams Belangfractie geen bezwaren heeft bij de motivering dat het ontwerp van decreet een Vlaamse bevoegdheid betreft. De spreker vreest dat de zijns inziens ongelukkige motivering bij het ontwerp van decreet wegens de verwijzing door de Vlaamse Regering naar het tewerkstellingsbeleid (in plaats van het te kaderen in economisch beleid), door de andere gewesten aangegrepen zal worden om de forfaitaire belastingvermindering aan te vechten bij het Arbitragehof. Uit de ongelukkige motivering in de toelichting zullen zij immers munt slaan om deze regeling te bestrijden. De spreker gewaagt van een schoonheidsfoutje maar blijft achter het ontwerp van decreet staan, inclusief de motivering, zoals die door de Vlaamse Regering is aangepast naar aanleiding van het advies van de Raad van State.

II.1.2. Timing

Het commissielid heeft vragen bij de timing van het initiatief tot invoering van de forfaitaire belastingvermindering. Hij vermoedt dat de maatregel nu aan het Vlaams Parlement wordt voorgelegd naar aanleiding van de komende gemeenteraadsverkiezingen. Het is volgens de spreker dan ook niet helemaal zeker of de forfaitaire vermindering van de personenbelasting eenmaal aangenomen in het Vlaams Parlement, wel effectief zal uitgevoerd worden en of het niet louter of toch voornamelijk een politieke stunt is, ingegeven door de verkiezingen.

II.1.3. Uitvoering van het decreet

Het commissielid heeft ook vragen bij de technische werkbaarheid van de ontworpen regeling. Gaat een werkgever kunnen beoordelen of iemand voor het aanslagjaar 2008 (inkomsten 2007) beantwoordt aan alle voorwaarden van artikel 2 van het ontwerp van decreet: hoe gaat men in de praktijk de berekeningsbasis kunnen vaststellen?

II.1.4. Doelstellingen van het ontwerp van decreet

Vervolgens overloopt het commissielid de mogelijke efficiëntie van het ontwerp van decreet in het kader van de verhoging van de werkzaamheidsgraad en de bestrijding van de werkloosheidsval. De spreker vraagt zich af of de werkloosheidsval effectief aangepakt wordt door dit ontwerp van decreet.

De spreker merkt op dat de federale regering op haar beurt maatregelen heeft aangekondigd voor de fiscale druk op de vervangingsinkomsten. Het gevolg van de Vlaamse respectievelijk federale maatregel zal zijn dat de marge tussen de beroeps- en de vervangingsinkomsten dus ongeveer hetzelfde zal blijven of zelfs nog kleiner zal worden. Op die manier blijft de werkloosheidsval dus gewoon bestaan.

De heer De Reuse is van mening dat het in hoofde van de belastingplichtige al bij al maar om een beperkte maatregel gaat. Het blijft in het ongewisse wat er na deze legislatuur met de maatregel zal gebeuren, op het ogenblik dat de beperkingen van de eerste twee jaren (voor het aanslagjaar 2008 en voor het aanslagjaar 2009) ophouden te bestaan. Wat zal de budgettaire kost zijn wanneer de maatregel vanaf aanslagjaar 2010 een ruimere toepassing zal kennen?

De heer De Reuse concludeert dat de voorgestelde forfaitaire vermindering van de personenbelasting voornamelijk een liberale truc is. Enerzijds wordt weliswaar een zekere belastingvermindering toegekend maar uiteindelijk is de totale fiscale druk in België verhoogd tijdens de laatste regeringsperiode. De voorliggende maatregel van forfaitaire lastenverlaging zal het verschil niet maken. Het is eerder een schijnoplossing die ingegeven wordt door de komende gemeenteraadsverkiezingen.

II.1.5. Repliek van de heer Steven Vanackere

De heer *Steven Vanackere* wijst op de contradictie in het betoog van Vlaams Belang. Hij is van oordeel dat de Vlaams Belangfractie warm en koud tegelijk blaast, door enerzijds de invoering van de forfaitaire belastingvermindering te steunen en anderzijds ze in vraag te stellen.

De heer *Herman De Reuse* repliceert dat het ontwerp van decreet slechts een klein partieel element betreft dat in het voetlicht wordt gezet en uitvergroot, zodat al het andere wordt verdoezeld. Hij vreest dat men dan gemakkelijkheidshalve de totaliteit van de belastingen zal verzwijgen.

II.1.6. Repliek van de heer Eric Van Rompuy

De heer Eric Van Rompuy werpt op dat de Vlaams Belangfractie de moed moet hebben om tegen te stemmen als men dergelijke kritiek heeft.

De heer *Herman De Reuse* wil duidelijk stellen dat de belastingdruk veel te hoog blijft. De voorgestelde forfaitaire vermindering is dan ook niet meer dan een druppel op een hete plaat. Al blijft het echter maar een beperkte partiële ingreep, dan nog is elke maatregel, hoe klein die ook moge wezen, een stap in de goede richting. Vlaams Belang zal het ontwerp van decreet dan ook steunen omdat het alvast een eerste, zij het kleine, aanzet is tot belastingvermindering. Hij brengt het voorstel van decreet tot verlaging van de successierechten van het Vlaams Belang in herinnering (*Parl. St.* Vl. Parl. 2005-06, nr. 574), dat wel een reële vermindering van de belastingdruk zou betekend hebben maar is weggestemd door de meerderheidspartijen.

II.2. Tussenkomst van de heer Jos Stassen

II.2.1. Geen beleidsmaatregel

De heer *Jos Stassen* stelt dat de minister als liberaal een van de belangrijkste elementen van de liberale ideologie realiseert met het voorliggende ontwerp van decreet. De spreker veronderstelt dat niemand tegen het ontwerp van decreet zal stemmen, want op zich betekent de forfaitaire belastingvermindering een leuk cadeau. De spreker wil echter benadrukken dat het echter ook niet meer dan dat is.

De heer Stassen betwist namelijk het beleidseffect van de voorgestelde forfaitaire vermindering. Hier is immers geen sprake van een beleidsmaatregel. In het beste geval zou er sprake kunnen zijn geweest van een beleidsmaatregel als de belastingvermindering enkel op de laagste beroepsinkomsten betrekking had gehad in het kader van de bestrijding van de werkloosheidsval. Het ontwerp van decreet is echter niet tot de laagste beroepsinkomsten beperkt en is dus geen echte beleidsmaatregel.

De voorgestelde forfaitaire belastingvermindering valt niet te vergelijken met het succes naar aanleiding van de verlaging inzake schenkingsrechten en successierechten. Die belastingverlaging was van een totaal andere orde. In dat geval waren er wel beleidseffecten. De vermindering van 200 euro (vanaf aanslagjaar 2010) zal niet dezelfde effecten ressorteren. Men kan zich daarom vragen stellen naar de mogelijke beleidseffecten van de forfaitaire vermindering van de personenbelasting. De heer Stassen betwist daarom dat het een economische beleidsmaatregel is. Het is niet meer dan de loutere realisatie van een punt van de liberale geloofsbelijdenis.

II.2.2. Bevoegdheid – Advies van de Raad van State

De heer Stassen stelt dat het advies van de Raad van State zeer duidelijk is. Het duidelijke en sterk gemotiveerde advies van de Raad van State stelt dat deze maatregel van forfaitaire belastingvermindering geen doorgang kan vinden, zeker niet als het gebaseerd is op gewestbevoegdheden in het kader van tewerkstelling. Ook de nieuwe argumentatie in de memorie van toelichting waarbij het initiatief wordt omschreven als een economische beleidsmaatregel, is niet overtuigend. De nieuwe argumentatie is niet steekhoudend. De spreker concludeert dat dit geen economische beleidsmaatregel inhoudt. Om die reden stelt de heer Stassen voor om het ontwerp van decreet opnieuw voor een bijkomend advies voor te leggen aan de Raad van State. De budgettaire weerslag van het ontwerp van decreet is zodanig groot omdat het op kruissnelheid zou gelden voor alle werkenden in Vlaanderen, dat er zekerheid moet zijn over de vraag of Vlaanderen al dan niet bevoegd is.

Om die reden verzoekt de heer Stassen de commissie aan de voorzitter van het Vlaams Parlement te vragen een bijkomend advies aan de Raad van State te vragen om zodoende na te gaan of de huidige motivatie van de Vlaamse Regering voldoende is.

II.3. Tussenkomst van mevrouw Hilde Eeckhout

Mevrouw *Hilde Eeckhout* verklaart dat de VLD-fractie zich schaart achter het ontwerp van decreet. Het geeft immers duidelijk het VLD-standpunt weer dat wie hard werkt, meer moet verdienen.

Elke maatregel die het verschil tussen werken en inactiviteit vergroot, waardoor zodoende de werkloosheidsvallen worden weggewerkt en de werkzaamheidsgraad wordt geactiveerd, moet worden gesteund. Het verschil tussen lage lonen en sociale uitkeringen is immers te klein, hetgeen niet motiverend werkt om te gaan werken. Het verschil tussen de totale arbeidskost en het nettoloon moet worden verkleind, hetgeen door de forfaitaire belastingvermindering wordt beoogd. In België is de arbeidskost namelijk vrij hoog terwijl het netto-inkomen van Belgische werknemers ten opzichte van Europa niet tot de grootste inkomens behoort.

Het commissielid staat volledig achter het ontwerp van decreet en is stellig overtuigd van de gunstige economische gevolgen. Meer mensen zullen gemotiveerd worden om te gaan werken, wat meer werknemers tot gevolg zal hebben, wat op zijn beurt weer aanleiding zal geven tot meer inkomsten en minder uitgaven (namelijk minder sociale uitkeringen) in hoofde van de overheid. De werkgevers zullen trouwens door het verkleinen van het verschil tussen de arbeidskost en het reële loon van een werknemer meer geneigd zijn tot het in dienst nemen van werknemers.

Bovendien zal door het bedrag van de forfaitaire belastingvermindering de consumptie in de gezinnen worden aangezwengeld, vooral als men dat globaal bekijkt.

De heer *Herman De Reuse* merkt op dat men zou kunnen beginnen door gehuwden op het vlak van belastingen niet langer te benadelen.

Mevrouw *Hilde Eeckhout* stelt dat de federale regering een bijdrage levert teneinde een algemene lastenverlaging te realiseren. De heer *Herman De Reuse* repliceert dat op die wijze het verschil tussen beroepsinkomsten en vervangingsinkomsten ongewijzigd blijft. Mevrouw *Hilde Eeckhout* benadrukt dat het ontwerp van decreet meer banen wil creëren en de belastingen verminderen in Vlaanderen. Er wordt op deze wijze uitvoering gegeven aan het Vlaamse regeerakkoord waarin uitdrukkelijk werd overeengekomen om de belastingvermindering vanaf 2007 (aanslagjaar 2008) te realiseren en vanaf 2009 (aanslagjaar 2010) uit te breiden naar alle beroepsactieve inwoners van het Vlaamse Gewest. Door de belastingvermindering maandelijks onmiddellijk te verrekenen via de bedrijfsvoorheffing zal de werkende Vlaming die belastingvermindering dan ook effectief maandelijks kunnen vaststellen. Het commissielid hoopt dan ook dat het ontwerp van decreet goedgekeurd kan worden voor 16 juni, zijnde de fair tax day.

II.4. Tussenkomst van de heer Koen Van den Heuvel

II.4.1. Doelstellingen van het ontwerp van decreet

De heer *Koen Van den Heuvel* stelt dat CD&V het standpunt huldigt dat arbeid moet lonen. Dit adagium is echter dringend aan verbetering toe in België. Het is dan ook terecht dat ook Vlaanderen hiertoe zijn steentje bijdraagt en ertoe bijdraagt dat arbeid loont. Mensen moeten worden aangemoedigd en beloond dat ze een job hebben. CD&V steunt de belastingvermindering dan ook voluit.

II.4.2. Spreiding in de tijd – Budgettaire impact van het ontwerp van decreet

Met betrekking tot de in de tijd gespreide invoering van de belastingvermindering, wijst de spreker erop dat men niet uit het oog mag verliezen dat de middelen beperkt zijn. Er zijn immers nog andere uitdagingen, zoals onder meer de afbouw van de schuld tot een nulschuld in 2009.

De spreker is voorstander van een in de tijd gefaseerde invoering van de belastingvermindering. Prioritair moeten immers de laagste lonen een extra stimulans krijgen door middel van een belastingvermindering. Op deze wijze kan de werkloosheidsval bestreden worden. Tot op heden is immers het verschil tussen een uitkering en een arbeidsinkomen niet erg groot. De spreker beseft dat deze maatregel alleen niet voldoende zal zijn. Er zal immers altijd wel een te kleine kloof zijn tussen uitkering en arbeidsinkomen, want het kan en mag nooit de bedoeling zijn om de uitkering zodanig te verlagen dat mensen die een uitkering krijgen onder de armoedegrens zouden terechtkomen. Men kan weliswaar wel altijd arbeidsinkomsten verhogen, zoals via het voorliggende ontwerp van decreet tot belastingvermindering, maar er zal onmiskenbaar altijd wel een zekere spanning blijven bestaan. Andere initiatieven moeten dan ook aangemoedigd worden, want enkel financiële stimuli is niet voldoende. Er moet ook een context van bege-

leiding en controle (rechten en plichten) gecreëerd worden.

De kostprijs was oorspronkelijk geraamd op ongeveer 480 miljoen euro bij de toepassing van de forfaitaire belastingvermindering op kruissnelheid in 2009, verhoogd tot 520 miljoen euro volgens de berekeningen van het Rekenhof. De spreker wijst erop dat hoe sterker de Vlaamse arbeidsmarkt presteert, hoe meer Vlaamse werkenden er zullen zijn en hoe hoger de minderontvangsten in het kader van de forfaitaire belastingvermindering ook zullen zijn.

De heer Van den Heuvel bevestigt dat het voorliggende ontwerp van decreet een belangrijke positieve Vlaamse bijdrage zal leveren bij de komende loononderhandelingen. Inspanningen van de overheid bij de lastenverlaging in de sociale zekerheid zouden eigenlijk uit de berekening van de loonnorm moeten komen. Lastenverminderingen moeten eigenlijk dienen om meer werk te creëren en niet om exuberante loonstijgingen te compenseren.

II.4.3. Bevoegdheid – Advies van de Raad van State

Het advies van de Raad van State wijst op minstens een aantal onvolkomenheden in het Lambermontakkoord. Dat sterkt CD&V in haar pleidooi voor een extra-overheveling van de sociaaleconomische hefbomen naar de gewesten bij de volgende federale onderhandelingen.

Op de vraag van de heer *Herman De Reuse* naar wat CD&V bedoelt bij sociaaleconomische hefbomen, antwoordt de heer *Koen Van den Heuvel* dat er voor CD&V vier prioriteiten zijn (zodat de gewesten eigen instrumenten hebben om een autonoom economisch beleid te kunnen voeren): namelijk het leggen van eigen klemtonen inzake inkomensvorming; werkgelegenheidsbeleid, innovatie en vennootschapsbelasting. De heer *Herman De Reuse* stelt vast dat CD&V dus niet de gehele of gedeeltelijke splitsing van de sociale zekerheid vraagt.

De heer *Eric Van Rompuy* preciseert de prioriteiten. Onder inkomensbeleid in de brede zin van het woord moet worden verstaan het sluiten van cao's, de loonvorming, de competitiviteit en de koppeling van de loonevolutie aan de productiviteit. Het werkgelegenheidsbeleid zoals bedoeld door CD&V in brede zin van het woord is inclusief het beleid inzake werkloosheid. Ook gezondheidszorg en kinderbijslagen en de vennootschapsbelasting moeten naar de deelstaten.

In plaats van een financiering van de deelstaten voor 80 percent door middel van dotaties is CD&V voorstander van een grotere fiscale verantwoordelijkheid voor de deelstaten, dus ook op het vlak van de personenbelasting. Als dat kan worden gerealiseerd, zijn alle sociaaleconomische hefbomen overgeheveld naar de deelstaten. De heer *Herman De Reuse* stelt dat de voorliggende forfaitaire belastingvermindering een goede maar kleine stap in de goede richting is. Vlaams Belang stemt altijd in met een verbetering, hoe klein ze ook is.

De heer *Jos Stassen* stelt dat het duidelijke advies van de Raad van State het voorliggende ontwerp van decreet getoetst heeft aan de grondwettelijke en wettelijke bevoegdheidsverdelende regels. Volgens de heer Stassen is de redenering van de heer Van den Heuvel bijgevolg niet duidelijk: zijn redenering is geen oplossing ten aanzien van het advies van de Raad van State. Wat is het standpunt van CD&V over het advies van de Raad van State?

De heer *Eric Van Rompuy* verwijst naar het advies van de Raad van State, waar die uit de toelichting van de Vlaamse Regering bij het ontwerp van decreet afleidt dat de ontworpen regeling voornamelijk is geconcipieerd als een aangelegenheid van tewerkstellingsbeleid. De Raad van State stelt in haar advies dat uit de bijzondere wet blijkt dat de gewesten, wat het tewerkstellingsbeleid betreft, bevoegd zijn voor de arbeidsbemiddeling, de programma's voor wedertewerkstelling van niet-werkende werkzoekenden (behoudens enkele uitzonderingen) en de toepassing van de normen betreffende de tewerkstelling van buitenlandse arbeidskrachten (*Parl. St.* Vl. Parl. 2005-06, nr. 805/1, pagina 21). De Raad van State heeft in zijn advies een erg letterlijke interpretatie weergegeven wat betreft de bevoegdheidsverdeling.

De redenering die aan de ontworpen forfaitaire belastingvermindering ten grondslag ligt is echter anders. In het ontwerp van decreet gaat men uit van de activiteitsgraad, namelijk het aantal mensen dat werkt. Dat heeft alles te maken met de economische groei en ontwikkeling, waardoor werkgelegenheid gecreëerd wordt. Het gaat in de ontworpen regeling niet over werkloosheidsverzekering in het bijzonder of het werkloosheidsstelsel in het algemeen. Deze maatregel om mensen te activeren op de arbeidsmarkt heeft een economisch doel, met gevolgen voor de tewerkstel-

ling. Economisch beleid moet hier in de ruimste zin van het woord geïnterpreteerd worden. De spreker stelt voor dat de Vlaamse Regering daarom duidelijke tegenargumenten tegenover het advies van de Raad van State moet plaatsen.

Minister *Dirk Van Mechelen* wijst er op dat de andere gewesten, na raadpleging, geen bezwaren hebben geopperd tegen de ontworpen regeling. De heer *Eric Van Rompuy* herinnert echter aan de dreigementen die geuit werden door de andere gewesten naar aanleiding van het voorstel inzake afcentiemen. Zowel een ruime als een heel enge interpretatie zijn volgens hem mogelijk.

De heer *Koen Van den Heuvel* stelt dat 2007 een scharnierjaar moet worden voor een efficiënte herinrichting van het staatsbestel. De Raad van State heeft zich volgens het commissielid niet uitgesproken over het feit dat de ontworpen regeling niet mogelijk is op basis van de bevoegdheidsverdelende regels, maar dat het anders geconcipieerd en gemotiveerd moest worden, wat dan ook gebeurd is in de memorie van toelichting zoals die nu is ingediend in het Vlaams Parlement. De forfaitaire belastingvermindering moet gesitueerd worden in een breder economisch beleid: het bewerkstelligen van een hogere activiteitsgraad staat ten dienste van het verbreden en versterken van het economisch draagvlak.

II.5. Tussenkomst van de heer Ludo Sannen

II.5.1. Algemeen – Memorie van toelichting – Doelstellingen

De heer *Ludo Sannen* is van oordeel dat er ten aanzien van het ontwerp van decreet sprake is van enige dubbelzinnigheid, die zelfs nog toegenomen is door en naar aanleiding van de aanpassing van de memorie van toelichting.

Het voorliggende ontwerp van decreet beantwoordt aan het Vlaamse regeerakkoord, namelijk het terugdringen van de werkloosheidsval in het kader van de werkzaamheidsgraad en (vervolgens) een veralgemening van de lastenverlaging. Er is dus enige dubbelzinnigheid dienaangaande omdat men aan de ene kant immers een inhoudelijk beleid wil voeren inzake de werkzaamheidsgraad (tewerkstelling) en aan de andere kant men een algemene lastenverlaging wil invoeren zodoende dat het vertrouwen van de burger in de overheid en het vertrouwen van de burger als consument zou vergroten. Men kan zich afvragen in welke mate de algemene lastenverlaging zal bijdragen aan de verhoging van een werkzaamheidsgraad.

De heer Sannen stelt dat volgens de memorie van toelichting lastenverlaging de aangewezen strategie is om het groeipotentieel van de Vlaamse economie te versterken. Het is volgens de spreker weliswaar een belangrijke strategie, maar zeker niet de enige, zoals ook door de heer Van den Heuvel werd aangehaald.

De heer Sannen is de mening toegedaan dat voornamelijk het consumptiegedrag van de lagere inkomensklassen zal worden vergroot. Hij denkt niet dat het consumptiegedrag van mensen met een hoog inkomen sterk zal worden beïnvloed door de forfaitaire belastingvermindering. Wel wordt waarschijnlijk of misschien het maatschappelijk vertrouwen in de overheid en in het algemeen en economisch beleid versterkt omdat men de lasten verlaagt.

De bedoeling van het ontwerp van decreet is weliswaar om lage inkomens uit activiteit te belonen door een forfaitaire lastenverlaging maar dat activiteitsinkomen wordt wel vastgelegd op minimaal 5500 euro. Wat indien men onder dit minimum valt? De heer Sannen wil daarom vernemen of de Vlaamse overheid zicht heeft op het aantal mensen die geen inkomstenbelastingen betalen al verwerven ze een inkomen uit arbeid. De spreker kan zich dergelijke situaties indenken zoals gehuwden met twee of drie kinderen, die slechts één laag inkomen uit arbeid hebben en die door toepassing van het huwelijksquotiënt in toepassing van de personenbelasting feitelijk geen inkomstenbelasting moeten betalen. Terwijl deze tot de laagste inkomenscategorieën behoren, vallen zij niet onder het toepassingsgebied van het ontwerp van decreet. Hoe denkt de Vlaamse Regering aan deze groep tegemoet te komen en op hun consumptiegedrag in te spelen, waar zij in eerste instantie toch de eigenlijke doelgroep zijn. De spreker erkent dat het ontwerp van decreet weliswaar op zich conform het Vlaamse regeerakkoord is.

II.5.2. Bevoegdheid – Advies van de Raad van State

In zijn advies stelt de Raad van State dat het ontwerp van decreet kadert in het tewerkstellingsbeleid en dat Vlaanderen op basis van de motivatie in de memorie van toelichting niet bevoegd is. De Vlaamse Regering heeft daarop de memorie van toelichting aangepast en zich daarvoor gebaseerd op het economisch beleid en op de consumptie. De spreker heeft er alle begrip voor dat de Vlaamse Regering zich in orde wil stellen

met de regelgeving door het aanpassen van de motivatie in de memorie van toelichting waar de uiteindelijke doelstelling, zeker de eerste jaren, de bestrijding van de werkloosheidsval is.

Het commissielid is van oordeel dat men de bemerkingen van de Raad van State in verband met de bevoegdheid en de motivatie bij het ontwerp van decreet echter niet zomaar naast zich neer kan leggen. De wijziging van de toelichting door de Vlaamse Regering stuit op zich niet op bezwaren van de heer Sannen. De regering heeft zijns inziens correct geantwoord op de opmerkingen van de Raad van State. Hij is echter wel verontrust, ondanks het herschrijven van de motivatie, dat het een open vraag blijft wat de Raad van State en het Arbitragehof hierover uiteindelijk zullen zeggen. Zijn opmerkingen zijn louter ingegeven door zijn streven naar meer duidelijkheid. De heer Sannen wil voorkomen dat het decreet eens aangenomen in het Vlaams Parlement, niet zou kunnen worden uitgevoerd. De spreker benadrukt daarom dat hij de grootst mogelijke juridische zekerheid wil bewerkstelligen. Kan het Vlaams Parlement de toetsing van de Raad van State weigeren of naast zich neer leggen? Het biedt zijns inziens alleen maar voordelen als men na dergelijk advies van de Raad van State het ontwerp van decreet opnieuw zou voorleggen aan de Raad van State.

De heer *Sven Gatz,* voorzitter, wijst op de juridische en de politieke aspecten naar aanleiding van het advies van de Raad van State. Als de Vlaamse Regering beslist om geen nieuw advies te vragen aan de Raad van State, spelen evenzeer politieke argumenten een rol en is het aan de meerderheid om te beslissen of ze al dan niet de Vlaamse Regering hierin volgt.

II.5.3. Advies van de SERV

De heer *Ludo Sannen* stelt vast dat er geen advies van de SERV is in het voorgelegde ontwerp van decreet, waar de SERV in deze materie het uitgelezen orgaan is om advies te leveren. Kunnen alle sociale partners zich in de ontworpen regeling vinden?

II.6. Tussenkomst van de heer Eric Van Rompuy

II.6.1. Doelstellingen – Macro-economische impact

De heer *Eric Van Rompuy* meent zich te herinneren dat oorspronkelijk, naar aanleiding van de regeringsonderhandelingen, er het voorstel van VLD was om het vakantiegeld vrij te stellen van belastingen. Op zich had dat voorstel dus weinig van doen met het optrekken van de activiteitsgraad. Daar was een bedrag van 750 miljoen euro aan gekoppeld. In de loop van de regeringsonderhandelingen heeft men het geweer van schouder veranderd en werd het voorstel van belastingverlaging niet meer gekoppeld aan het vakantiegeld, maar aan het bestrijden van de werkloosheidsval. Om politieke reden is vervolgens dan besloten de forfaitaire belastingverlaging in twee fasen door te voeren (2008 en 2010), voor een totaalbedrag van een 500 miljoen euro. In eerste fase wordt het verbonden aan het bestrijden van de werkloosheidsval, in tweede fase is het een belastingvermindering voor iedereen. Een belangrijk argument voor CD&V is de koppeling van de belastingverlaging aan de activiteitsgraad.

De eeuwige discussie blijft of een belastingverlaging de koopkracht al dan niet effectief verhoogt. Het jongste jaarverslag van de Nationale Bank van België wijst uit dat de laatste twee jaar de koopkracht van de Belgische bevolking reëel niet toegenomen is. Wat is de waarde van een forfaitaire belastingvermindering als men de globale fiscale en parafiscale druk bekijkt, die volgens de recente statistieken de laatste jaren nog is toegenomen? Men kan ook natrekken of de koopkracht voor bepaalde categorieën al dan niet is toegenomen. Zou deze maatregel dan de koopkracht en de economische groei gaan doen stijgen? Een globaal debat over deze maatregel en de verhoging van de koopkracht en de werkzaamheidsgraad is dan ook een moeilijke discussie. Er zijn immers zoveel economische parameters waar rekening mee moet worden gehouden. Zo heeft bijvoorbeeld de afschaffing van het kijk- en luistergeld in 2002 geen aanleiding gegeven tot een hogere economische groei of verhoging van de koopkracht.

De heer Van Rompuy verklaart dat CD&V het ontwerp van decreet zal aannemen. Of er echter meer mensen mee aan een baan zullen geraken, is onzeker volgens het commissielid. Er zijn geen strikte economische wetmatigheden dienaangaande: er zijn immers zoveel verschillende economische parameters en wettelijke maatregelen die een rol (kunnen) spelen. Om politieke reden is de maatregel doorgetrokken tot een algemene lastenverlaging. Het is in ieder geval moeilijk om aan dit ontwerp van decreet een algemeen macro-economisch discours te koppelen.

II.6.2. Bevoegdheid – Advies van de Raad van State

De Raad van State interpreteert het ontwerp van decreet in enge zin van het woord. De heer Van Rompuy wijst er echter op dat het ontwerp van

decreet in het geheel niet enigerlei materiële bevoegdheid van de andere gewesten in het gedrang brengt. Hij herinnert zich nog levendig de discussie over de korting op de vennootschapsbelasting, gekoppeld aan economische activiteit, hetgeen verworpen is door de Raad van State. Het standpunt van de heer Van Rompuy is dat een korting op de personenbelasting mogelijk is, zodra en vanaf het moment dat het initiatief gekoppeld kan worden aan de bevoegdheden van de Vlaamse Regering. Kortingen op de personenbelasting zijn mogelijk als ze gekoppeld worden aan de bevoegdheden van de gewesten. Bij het voorliggende ontwerp van decreet is dat het geval want de ontworpen verlaging is gekoppeld aan tewerkstelling en economie waarvoor het Vlaamse Gewest wel bevoegd is.

De heer *Herman De Reuse* stelt dat Vlaams Belang de discussie niet aangaat over het advies van de Raad van State. Hij stelt wel vast dat de andere partijen discussie voeren naar aanleiding van het advies van de Raad van State en vragen stellen bij de economische implicaties ervan. De heer De Reuse stelt zich eigenlijk vragen bij de houding van de sp.a en CD&V naar aanleiding van het advies van de Raad van State.

De heer *Eric Van Rompuy* benadrukt dat CD&V achter het ontwerp van decreet staat. De economische weerslag van dergelijke maatregel valt echter nooit duidelijk in te schatten. Volgens de heer *Steven Vanackere* moet duidelijk het onderscheid gemaakt worden tussen de vraag naar de garanties over de effectiviteit en de vraag naar de bevoegdheid. De Vlaamse Regering heeft essentieel antwoord gegeven op de vraag naar de bevoegdheid. Wat betreft de bevoegdheidsproblematiek is er volgens de spreker duidelijk sprake van een politieke component. Het commissielid concludeert dat duidelijk de vraag naar de bevoegdheid kan afgerond worden. De Raad van State heeft zich beperkt tot de bevoegdheidsproblematiek en heeft zich niet inhoudelijk uitgesproken. Omdat de Raad van State geen inhoudelijke analyse heeft gemaakt en er geen nieuw advies wordt gevraagd aan de Raad van State, moeten de parlementairen des te aandachtiger en met de grootst mogelijke zorgvuldigheid het ontwerp van decreet bespreken.

De heer *Ludo Sannen* repliceert dat er voor het minste akkefietje advies wordt gevraagd aan de Raad van State, dus zeker in dit geval moet advies gevraagd worden aan de Raad van State voor de inhoud van het voorliggende ontwerp van decreet.

II.7. Repliek van de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening

II.7.1. Doelstellingen van het ontwerp van decreet

Minister *Dirk Van Mechelen* stelt vast dat er in de commissie algemene instemming is ten aanzien van de voorgenomen lastenverlaging door middel van het voorliggende ontwerp van decreet. De lastenverlaging is in het ontwerp van decreet zo breed mogelijk toegelicht als een van de maatregelen die door de Vlaamse Regering wordt genomen om de Vlaamse economie te stimuleren. De huidige statistieken inzake economische groei wijzen erop dat de Vlaamse Regering erin slaagt om de economie de nodige zuurstof te geven. Ontegensprekelijk wordt er schade berokkend aan de economie als het overheidsbeslag toeneemt en wordt de economie gestimuleerd als het overheidsbeslag afneemt of minstens wordt gecontroleerd.

II.7.2. Bevoegdheid – Advies van de Raad van State

De minister wijst erop dat de Raad van State in haar advies zich enkel heeft uitgesproken over de bevoegdheidskwestie. Daarbij heeft de Raad van State zich uitsluitend gebogen over de memorie van toelichting. De minister haalt diverse voorbeelden aan uit het advies waarbij de raad alinea per alinea enkel verwijst naar de toelichting. Daarbij geeft de Raad van State duidelijk aan waar de memorie van toelichting aangepast moet worden om tegemoet te komen aan zijn kritiek, namelijk dat het ontwerp van decreet gekoppeld moet worden aan een van de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest. Dat is wat dan ook door de Vlaamse Regering werd opgevolgd: in de memorie van toelichting werd ingeschreven dat het een algemene belastingvermindering betreft en verbonden is aan de sociaaleconomische bevoegdheden van het Vlaams Parlement, mét een uitgebreide motivatie. Op die manier wordt er op basis van een politieke afweging volledig tegemoetgekomen aan de opmerkingen van de Raad van State. De minister herinnert er tevens aan dat de finale toetsing gebeurt door het Arbitragehof.

De minister wijst erop dat de voorgestelde forfaitaire belastingvermindering is aangemeld bij de federale minister van Financiën en de ministers bevoegd voor Financiën van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en het Waalse Gewest en dat er advies is gevraagd aan het Rekenhof. Bovendien is er dan het advies

van de Raad van State, op basis van dewelke de aanpassing van de toelichting (de band met de Vlaamse bevoegdheden) heeft plaatsgevonden. De minister veronderstelt dat er ook in het Vlaams Parlement de wil is om de Vlaamse bevoegdheden op een maximale wijze uit te oefenen.

De minister brengt het advies van de Raad van State op het programmadecreet van 24 december 2004 met betrekking tot de fictiebepaling in verband met de schenking van roerende goederen onder opschortende voorwaarde van het overlijden van de schenker in herinnering. Dergelijke schenking werd gelijkgesteld met een legaat. De regeling werd ook aangevochten voor het Arbitragehof, waarbij de Vlaamse Regering op 26 april 2006 in het gelijk werd gesteld, en het Vlaams Parlement dus bevoegd was, terwijl de Raad van State in dat geval ook een negatief advies had gegeven omdat de regeling volgens haar raakte aan de belastbare materie, dat volgens de Raad van State een federale bevoegdheid was. Het Arbitragehof geeft een maximalistische invulling aan de bevoegdheidsverdeling.

De minister huldigt dan ook het standpunt dat Vlaanderen de bevoegdheden die haar in het kader van de Lambermontakkoorden sedert 1 januari 2002 zijn toegekend, op maximale wijze moet uitoefenen. Vanzelfsprekend moet dat op behoorlijke wijze gemotiveerd worden. Vlaanderen moet in het kader van haar bezorgdheid voor het instandhouden en het stimuleren van de economische groei, wat een van de kernopdrachten is van de Vlaamse Regering, alle beleidsmiddelen kunnen inzetten binnen de begrotingsmarge die ze daartoe ter beschikking heeft.

De Vlaamse Regering is daartoe bereid om een structurele belastingverlaging door te voeren. De overheid moet daarvoor aan de kant staan van burgers en bedrijven. Voor het stimuleren van de Vlaamse economie moet de Vlaamse Regering alle mogelijkheden maximaal (kunnen) inzetten.

Er werd vanuit ABAFIM (Administratie Budgettering, Accounting en Financeel Management) beroep gedaan op professor Van Orshoven. Zodoende is de memorie van toelichting aangepast door de socio-economische banden in de memorie in te schrijven. De nieuwe memorie van toelichting, zoals opgenomen in het voorliggende ontwerp van decreet, moet worden beschouwd als het definitieve standpunt van de Vlaamse Regering en repliek op het advies van de Raad van State. Het (eventuele) ultieme legalistische instrument is de toetsing door het Arbitragehof. De minister benadrukt daarom dat het ontwerp van decreet tot in de kleinste details besproken is met de federale en gewestelijke ministers bevoegd voor Financiën, die het decreet dan ook niet zullen aanvechten voor het Arbitragehof.

II.7.3. Inhoud van het ontwerp van decreet

De minister stelt dat er inhoudelijk in het voorliggende ontwerp van decreet een precair evenwicht wordt nagestreefd van drie belangrijke economische dimensies. Er moet vooreerst werk gemaakt worden van het matchen van vraag en aanbod op de arbeidsmarkt. De aantrekkende economie heeft nood aan bijkomende goed geschoolde arbeidskrachten. Vanzelfsprekend moeten zij dan bereid zijn om arbeid te presteren tegen een verantwoorde loonkost. Er worden door de bevoegde Vlaamse ministers daarom dan ook verschillende maatregelen genomen om de arbeidsbereidheid en de opleidingscapaciteit te verhogen en op elkaar af te stemmen.

De minister wijst er verder op dat een loonkostenmatiging bijdraagt tot een verbetering van de concurrentiepositie van de economie. De Vlaamse Regering streeft ernaar het netto-inkomen van arbeiders, zelfstandigen en vrije beroepen te laten stijgen zonder dat de brutoloonkosten voor de werkgever stijgen, wat een verbetering van de concurrentiekracht betekent. Op die manier wordt door Vlaanderen een belangrijk signaal gegeven dat loonkostmatiging belangrijk is voor de concurrentiekracht en dat Vlaanderen daar door middel van een lastenverlaging aan wil meewerken.

De Vlaamse Regering wil ook bijdragen aan een positief economisch klimaat voor werknemers en werkgevers. Het consumentenvertrouwen wordt opgebouwd, wat aanleiding geeft tot meer gezinsbestedingen, hetgeen economisch bewezen is.

Het ontwerp van decreet houdende de invoering van een forfaitaire vermindering in de personenbelasting is een combinatie van de drie bovenvermelde doelstellingen. Deze context is belonend. Vanzelfsprekend is de eerste twee jaren het bestrijden van de werkloosheidsval een belangrijke doelstelling. Het doel van het ontwerp van decreet gaat echter verder. Er moet immers niet alleen de werkloosheidsval bestreden worden, maar ook de werkzaamheidsgraad moet omhoog door het aanzwengelen van de arbeidsbereidheid van alle werkenden. Het signaal moet gegeven worden dat men beloond wordt door langer te

werken, dus zoveel mogelijk mensen in het arbeidscircuit te krijgen en te houden.

II.7.4. Budgettaire impact

In totaal gaat het bij de toepassing van de forfaitaire belastingvermindering om een bedrag van 523 miljoen euro, wat uiteraard geen kleinigheid is. Op microschaal betekent dit voor een gezin met twee inkomens een lastenverlaging van 400 euro op jaarbasis of voor een alleenstaande werkende moeder een jaarlijkse lastenverlaging van 200 euro. De minister concludeert dat dit dus geen geringe impuls is.

De vraag die hier duidelijk aan bod moet komen, is de vraag hoe erin te slagen dit te verankeren. Dus de vraag is niet 'hoeveel pintjes meer dit oplevert, maar de vraag of dit bier nog verder in Vlaanderen zal gebrouwd worden'. Op macro-economisch vlak moet Vlaanderen dus voldoende attractief en concurrentieel zijn om de economie hier te (kunnen) verankeren. Het is en mag niet de bedoeling zijn om het overheidsbudget op te potten en elk bestuursdomein iets te gunnen. Er moet een verantwoord beleid gevoerd worden op alle niveaus. Het overheidsbeslag moet naar beneden. Men kan een even efficiënte overheid realiseren met minder middelen. De Vlaamse Regering wil dan ook het duidelijke signaal geven dat de beperkte beschikbare middelen op verantwoorde wijze besteed moeten worden.

De opmerkingen van de zogenaamde stunt in functie en naar aanleiding van de komende gemeenteraadsverkiezingen, worden door de minister weerlegd. De minister repliceert dat er nog verkiezingen volgen, dus de forfaitaire belastingvermindering zou altijd wel ergens aan een verkiezing gelinkt kunnen worden en in het verkeerde daglicht gesteld worden.

Tijdens de regeringsonderhandelingen was het uitgangspunt om de helft van de beleidsmarge terug toe te kennen aan de burger. Uiteindelijk was de consensus om een inspanning te doen van ongeveer 500 à 600 miljoen euro. Er is gedurende 15 à 16 maanden hard gewerkt aan het voorliggende ontwerp van decreet. Er is op alle niveaus veel overleg over gepleegd, tot op het Overlegcomité.

De minister concludeert dat er een duidelijke beleidsmatige keuze is gemaakt. De forfaitaire lastenvermindering is één van de maatregelen om de Vlaamse economie te stimuleren.

Wat betreft het aantal belastingplichtigen en het aantal burgers dat geen belastingen verschuldigd is op hun arbeidsinkomen, antwoordt de minister dat het Vlaamse regeerakkoord bepaalt dat de grootte van de forfaitaire korting wordt bepaald in functie van de budgettaire ruimte. Het uitgangspunt was dat 1 miljoen Vlamingen van de belastingvermindering zou kunnen genieten. Op die manier is men tot de maximale begrenzing van een activiteitsinkomen van 22.250 euro (voor aanslagjaar 2008) respectievelijk 22.500 euro (aanslagjaar 2009) gekomen. De minister deelt mee dat in totaal 179.412 belastingplichtigen een activiteitsinkomen lager dan 5500 euro hebben. Deze groep belastingplichtigen omvat ook veel studenten met een inkomen uit studentenarbeid.

De totale kostprijs voor 2007 aanslagjaar 2008 zal rond de 120 miljoen euro bedragen.

II.8. Repliek van de heer Ludo Sannen

De heer *Ludo Sannen* pleit er voor een bijkomend advies aan de Raad van State te vragen. De Raad van State heeft immers tot op heden geen uitspraak gedaan over de juridische waarde van de artikelen van het ontwerp van decreet. Verder zou het commissielid ook willen kennis nemen van het advies van de SERV.

De heer *Sven Gatz,* voorzitter, deelt mee dat er geen advies bij consensus van de SERV is. De SERV heeft bij ontstentenis van een consensus de afzonderlijke standpunten van de werknemers- en werkgeversorganisaties bezorgd (zie bijlage).

De heer *Ludo Sannen* stelt vast dat dus bijna 180.000 belastingplichtigen met een activiteitsinkomen geen aanspraak zullen kunnen maken op de forfaitaire lastenvermindering. De spreker wijst erop dat deze groep niet enkel studenten betreft, maar dat het ook een grote groep burgers bevat die wel een inkomen uit reguliere arbeid ontvangen, maar in een precaire economische situatie verkeren. Voor wat die groep betreft, schiet het ontwerp van decreet zijn doel voorbij.

II.9. Repliek van de heer Herman De Reuse

De heer *Herman De Reuse* heeft vragen met betrekking tot de reële kost van de forfaitaire lastenverlaging vanaf het aanslagjaar 2010. Vanaf het

aanslagjaar 2010 bedraagt de vermindering namelijk 200 euro ongeacht de grootte van het arbeidsinkomen. Minister *Van Mechelen* antwoordt dat de reële kost voor inkomstenjaar 2009 aanslagjaar 2010 geraamd wordt op 523 miljoen euro, hetgeen volledig gedragen wordt door de begroting 2009 van de huidige Vlaamse Regering.

II.10. Repliek van de heer Jos Stassen

De heer *Jos Stassen* stelt dat in de memorie van toelichting wordt verklaard dat het economisch overheidsbeleid drie belangrijke functies omvat: de allocatieve functie van de overheid (allocatie van goederen en productiefactoren); de herverdelingsfunctie van de overheid (wijziging in de inkomens- en vermogensverdeling) en de stabilisatiefunctie van de overheid (ongewilde schommelingen in de economie voorkomen of compenseren) (memorie van toelichting, pagina 6). De spreker is de mening toegedaan dat deze functies bij uitstek federale aangelegenheden zijn. Het grootste gedeelte van de herverdelingsfunctie (via de federale belastingen) en de stabilisatiefunctie (prijszetting) is een federale aangelegenheid. Minister *Van Mechelen* repliceert dat Vlaanderen exclusief bevoegd is voor het economisch beleid en alle maatregelen daartoe kan en zal nemen om de economie te versterken en te stimuleren. De ultieme scheidsrechter zal het Arbitragehof zijn. De minister kan zich echter absoluut niet inbeelden dat er iemand zou zijn die deze Vlaamse bevoegdheid om dienaangaande de breedst mogelijke maatregelen te nemen om het economisch beleid te stimuleren, zou aanvechten bij het Arbitragehof.

De heer *Jos Stassen* weerlegt dat het voorgelegde ontwerp van decreet een exclusieve Vlaamse bevoegdheid betreft. Hij vraagt zich af wat namelijk het verband is van het ontwerp van decreet met de drie voormelde functies van het overheidsbeleid. Minister *Van Mechelen* stelt dat er een duidelijke band is tussen het ontwerp van decreet en de allocatieve, de herverdelings- en de stabilisatiefunctie van de overheid. De overheid moet toch alle mogelijke maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de industriële productie (bijvoorbeeld van wagens) maximaal in Vlaanderen behouden blijft en dat er geschoolde, arbeidswillige arbeidskrachten beschikbaar zijn in Vlaanderen.

De heer *Jos Stassen* repliceert dat hetzelfde standpunt ook gebruikt kan worden door de federale regering, bijvoorbeeld voor ploegenarbeid. Minister *Van Mechelen* stelt dat door middel van het ontwerp van decreet een fiscale maatregel met algemene draagwijdte wordt genomen voor alle Vlaamse belastingplichtigen met een arbeidsinkomen. De kwantiteit, kwaliteit en kostprijs van het beschikbaar menselijk kapitaal zijn nodig om de Vlaamse economie te stimuleren. Als er geen voldoende geschikte en gemotiveerde arbeidskrachten gevonden worden stokt de economische groei. De heer *Jos Stassen* benadrukt duidelijk een verschil te willen maken in de discussie over de inhoudelijke argumentatie en de bevoegdheid. De argumenten van de minister zijn volgens de heer Stassen inhoudelijke argumenten, maar hebben geen betrekking op de bevoegdheidskwestie. De vraag gaat erover of de Vlaamse overheid dergelijke maatregel kan en mag nemen.

II.11. Repliek van de heer Steven Vanackere

De heer *Steven Vanackere* merkt ten aanzien van de discussie over de bevoegdheid op dat het feit dat de federale overheid bevoegd is voor een bepaald aspect, niet betekent dat de gewesten dan niet meer bevoegd zouden zijn.

In de nieuwe memorie van toelichting wordt duidelijk uitgelegd dat binnen de economische bevoegdheden die de gewesten hebben, de allocatieve functie die een overheid de kans geeft om mensen aan de slag te krijgen, duidelijk een rechtstreekse band heeft met de bevoegdheden van de gewesten. In de nieuwe memorie van toelichting is er op een duidelijker wijze dan in de oorspronkelijke memorie, verwezen naar de bevoegdheid van de gewesten en dus in het bijzonder in dit geval het Vlaamse Gewest.

II.12. Voorstel om advies te vragen aan de Raad van State

Aan de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting wordt het voorstel voorgelegd om de voorzitter van het Vlaams Parlement te verzoeken aan de Raad van State een beredeneerd advies te vragen over het ontwerp van decreet houdende de invoering van een forfaitaire vermindering in de personenbelasting.

De heer *Ludo Sannen* blijft de mening toegedaan dat het een heel eenzijdige memorie van toelichting is.

De heer *Eric Van Rompuy* merkt op dat de Raad van State advies heeft gegeven aan de Vlaamse Regering. Hij vraagt zich af of er dan opnieuw advies kan gevraagd worden aan de Raad van State. Er is immers geen enkel nieuw element. Het commissielid vraagt dan ook dat er niet om partijpolitieke redenen vertragingsmanoeuvres worden gevoerd. De heer *Ludo Sannen* weerlegt uitdrukkelijk dat het de bedoeling zou zijn om de parlementaire behandeling van het ontwerp van decreet te vertragen. Het ontwerp van decreet geeft uitvoering aan het Vlaamse regeerakkoord. Hij staat achter de inhoud van het ontwerp van decreet en zal het dan ook stemmen. Het commissielid vindt het immers ontzettend belangrijk dat er maatregelen worden genomen ter bestrijding van de werkloosheidsval en de bevordering van de tewerkstelling. Hij benadrukt dat het wel noodzakelijk is dat er volledige juridische duidelijkheid komt. Er is trouwens een nieuw element aanwezig. De artikelen van het ontwerp van decreet mogen dan ongewijzigd zijn, er is wel een nieuwe memorie van toelichting die een antwoord probeert te geven op het advies van de Raad van State waarover de Raad zich nog niet heeft kunnen uitspreken.

Ter stemming gebracht, wordt het voorstel om dergelijke vraag tot beredeneerd advies van de Raad van State over het ontwerp van decreet aan de voorzitter van het Vlaams Parlement voor te leggen, verworpen met 11 stemmen tegen 1.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Artikel 1 wordt zonder opmerkingen eenparig aangenomen met 14 stemmen.

Artikel 2

De heer *Steven Vanackere* stelt dat een van de voorwaarden voor de forfaitaire belastingvermindering is dat de natuurlijke persoon volgens artikel 2, §1, 2°, van het ontwerp van decreet “in het desbetreffende aanslagjaar belastbaar is in een gemeente die deel uitmaakt van het Vlaamse Gewest.” Volstaat het dan dat men in de loop van dat jaar op enig moment belastbaar is (was) in het Vlaamse Gewest? Of is het de bedoeling dat men op 1 januari van het desbetreffende aanslagjaar belastingplichtig moet zijn in een gemeente van het Vlaamse Gewest? Op het eerste zicht volstaat blijkbaar zelfs een kortstondig verblijf in het Vlaamse Gewest in de loop van het aanslagjaar om recht te hebben op een belastingvermindering. De spreker heeft niet de indruk dat er een bepaalde referentiedatum is of dat men gedurende een bepaalde tijd in het Vlaamse Gewest moet verbleven hebben. Volstaat het om de volledige toepassing van de forfaitaire vermindering te bekomen door in de loop van het aanslagjaar één dag in een gemeente van het Vlaamse Gewest belastbaar te zijn ?

Minister *Dirk Van Mechelen* stelt dat in artikel 4 van het ontwerp van decreet bepaald wordt dat het decreet in werking treedt vanaf aanslagjaar 2008. Aanslagjaar 2008 heeft in de personenbelasting betrekking op de inkomsten van 2007 (aanslagjaar X is inkomstenjaar X-1). Er komt een koninklijk besluit inzake bedrijfsvoorheffing waarin de regels zullen worden vastgelegd met betrekking tot de inkomsten 2007 en waarin zal bepaald worden wat in de eindafrekening zal moeten worden opgenomen.

De minister zegt dat het dus op een gelijkaardige manier zal uitgewerkt als voor de opcentiemen. In dat geval is bij KB een regeling uitgewerkt waarin bepaald wordt welke opcentiemen aan welke gemeente toekomen al naargelang men gedurende een bepaalde periode in een bepaalde gemeente gewoond en gewerkt heeft.

Met betrekking tot de technische uitvoerbaarheid van het decreet, werden per brief van de federale minister van Financiën een aantal opmerkingen geformuleerd door de FOD Financiën. Met betrekking tot artikel 2, §2, werd het volgende geformuleerd: “De passage “en op 1 januari van het aanslagjaar zijn woonplaats heeft in het Vlaams Gewest” − *initiële tekst van artikel 2* − is niet volledig compatibel met de regels inzake personenbelasting. Het is namelijk zo dat in geval van feitelijke scheiding voor het jaar dat de inkomsten nog moeten worden samengevoegd in een aanslag in een aantal gevallen een adres wordt weerhouden dat niet de woonplaats van de betrokken belastingplichtige op 1 januari van het aanslagjaar betreft. In het bijzonder gaat het om de gevallen waarin beide ex-echtgenoten hun gezamenlijke woning hebben verlaten en wordt daarom voorgesteld te werken met een formulering die ook wordt gebruikt inzake de aanvullende belasting op de personenbelasting, namelijk de volgende formu-

lering in artikel 467 WIB: "De aanvullende belasting op de personenbelasting wordt door de gemeente of door de agglomeratie geheven ten laste van de rijksinwoners die respectievelijk belastbaar zijn in die gemeente of in de gemeenten die deel uitmaken van die agglomeratie."." De minister stelt dat de federale administratie op die wijze al een eerste aanzet heeft gegeven. In het KB op de bedrijfsvoorheffing zal de technische uitwerking worden bepaald.

De heer *Steven Vanackere* vraagt zich af op welke wijze deze voorwaarde zal worden toegepast. Wat bijvoorbeeld ten aanzien van iemand die gedurende zes maanden in het Vlaamse Gewest verblijft (en zes maanden in een ander gewest)? Zal het op grond van de voorwaarde van artikel 2, §1, 2°, volstaan om gedurende de belastbare periode op een bepaald ogenblik in een gemeente van het Vlaamse Gewest te zijn gedomicilieerd om ten belope van het volledig bedrag van de forfaitaire lastenvermindering te kunnen genieten of is er een nuance dienaangaande in aan te brengen.

Namens de minister wordt geantwoord dat in de oorspronkelijke tekst van artikel 2 bepaald werd dat diegene die op 1 januari van het aanslagjaar zijn woonplaats heeft in het Vlaamse Gewest, de vermindering zou toegekend krijgen. Echter op aanwijzen van de FOD Financiën is de huidige formulering van artikel 2, §1, 2°, ingeschreven, omdat die technisch correcter is. Er wordt op gewezen dat de voorwaarde nog altijd is en blijft de toestand op 1 januari van het aanslagjaar. Enkel en alleen deze dag is bepalend.

De heer *Steven Vanackere* merkt op dat het dus blijkbaar de bedoeling is om de volledige vermindering zelfs te gunnen aan iemand die niet gedurende een geheel jaar belastingplichtige was in een Vlaamse gemeente. Er is dus geen sprake van enige proportionaliteit bij de toekenning van de forfaitaire belastingvermindering ten aanzien van iemand die slechts gedurende een bepaalde periode tijdens het betrokken jaar in een Vlaamse gemeente heeft gewoond. De referentiedatum is blijkbaar namelijk 1 januari van het aanslagjaar. Het commissielid meent echter dat het op grond van de lezing van de huidige formulering volstaat op eender welke datum in de loop van het jaar in een gemeente in het Vlaamse Gewest ingeschreven te zijn om recht te hebben op het volledige voordeel van de belastingvermindering. Iemand die bijvoorbeeld gedurende een week is ingeschreven in een Vlaamse gemeente heeft op basis van de bepaling van artikel 2, §1, 2°, volgens de heer Vanackere recht op de lastenverlaging.

Minister *Van Mechelen* antwoordt dat ten aanzien van de toepassing van de forfaitaire belastingvermindering vanzelfsprekend de logica van de personenbelasting als dusdanig verder gevolgd moet worden. Het volgt de regels met betrekking tot de belastbaarheid in een gemeente in het Vlaamse Gewest. Namens de minister wordt er op gewezen dat de terminologie 'belastbaar in een gemeente die deel uitmaakt van het Vlaamse Gewest' niet hetzelfde is als 'woonachtig in een gemeente'. De minister stelt dat deze logica verder wordt gevolgd in het voorliggende ontwerp van decreet.

In het kader van de artikelen 2 en 3 van het ontwerp van decreet, merkt de heer *Ludo Sannen* op, zoals trouwens ook werd aangehaald in het briefadvies van de vertegenwoordigers van de werknemers in de SERV (zie bijlage), dat de maatregel geen effect sorteert wanneer er geen bedrijfsvoorheffing verschuldigd is. Een aantal werknemers die een te laag arbeidsinkomen hebben, en dan zeker arbeiders met een laag inkomen uit arbeid en met een aantal kinderen ten laste, zullen dus niet genieten van een voordeel van een belastingverlaging. Het commissielid wijst erop dat de uiteindelijke bedoeling toch zou moeten zijn de werkloosheidsval te bestrijden en de gezinnen met een laag arbeidsinkomen enige consumptieruimte te gunnen. Daarom zou de heer Sannen willen vernemen hoeveel gezinnen met een inkomen uit arbeid in het totaal geen bedrijfsvoorheffing betalen en zodanig niet van de korting kunnen genieten, terwijl voor hen de problematiek juist prangend is? De spreker is van oordeel dat de budgettaire impact van het ontwerp van decreet moet ingeschat kunnen worden. Cijfermateriaal ontbreekt.

Minister *Van Mechelen* deelt mee dat er rekening is gehouden met de opmerkingen van de sociale partners in de SERV bij het uitwerken van het voorgelegde ontwerp van decreet. Oorspronkelijk was er in het (voor)ontwerp, zoals het voor advies aan de SERV is voorgelegd, voorzien dat er zou worden uitgegaan van een activiteitsinkomen van maximum 18.000 euro. Op basis van de opmerkingen van de sociale partners is het maximumbedrag na berekeningen die telkenmale zijn uitgevoerd door de FOD Financiën, opgetrokken tot 21.000 euro, om op die manier inzonderheid te komen tot 1 miljoen belastingplichtigen die in aanmerking komen voor de lastenverlaging. Exacte cijfers ontbreken. Een opdeling

van de 1 miljoen belastingplichtigen per inkomensschaal geeft de volgende cijfers:

tussen 5000 euro en 10.000 euro: 144.268
tussen 10.000 euro en 12.500 euro: 113.911
tussen 12.500 euro en 15.000 euro: 131.606
tussen 15.000 euro en 17.500 euro: 154.914
tussen 17.500 euro en 20.000 euro: 182.365 (dus het gros van de massa die in de eerste fase in aanmerking komen voor de toepassing van de lastenvermindering)
tussen 20.000 euro en 22.500 euro: 186.570.

De heer *Ludo Sannen* vraagt of er gegevens zijn met betrekking tot het aantal belastingplichtigen die weliswaar in een van deze schijven vallen, maar ten langen leste geen belastingen betalen wegens bijvoorbeeld kinderlasten. De spreker zinspeelt daarbij dus op een categorie belastingplichtigen die zouden moeten kunnen genieten van een korting op hun inkomen uit arbeid, omdat in hun geval de werkloosheidsval effectief een rol speelt, maar aan wie dergelijk belastingvoordeel ontzegd wordt. Minister *Van Mechelen* stelt dat dergelijke informatie zal moeten opgevraagd worden bij de FOD Financiën. Er wordt aan de heer Sannen toegezegd dat na de commissievergadering contact zal opgenomen worden met de bevoegde diensten van de FOD Financiën, met het oog op het bekomen van de door de heer Sannen gevraagde informatie. Aangezien het natrekken van deze informatie een complexe aangelegenheid vormt, zijn de gegevens niet meteen ter beschikking. Namens de minister wordt nog meegedeeld dat de FOD Financiën weliswaar over vrij gedetailleerde gegevens inzake onroerende voorheffing beschikt, maar niet inzake bedrijfsvoorheffing. Eventueel zou de FOD steekproefsgewijze via simulatiemodellen een raming kunnen geven.

De minister stelt dat de kost van de belastingvermindering voor 2007 in totaal 120.513.969 euro zal bedragen, tegenover het in de meerjarenbegroting daartoe geraamde bedrag van 125 miljoen euro. De doelgroep wordt dus maximaal bereikt binnen het daartoe voorziene budget.

De heer *Ludo Sannen* moet vaststellen dat er dus voor een bepaalde inkomensklasse, terecht trouwens, meer financiële ademruimte en bijgevolg dus ook wat meer consumptieruimte vrijkomt. Aansluitend hierop wordt arbeid aantrekkelijker gemaakt en de werkloosheidsval bestreden door deze lastenverlaging. Er blijft echter een categorie belastingplichtigen in de kou staan. De spreker zou dan ook willen vernemen hoeveel belastingplichtigen er zijn met een dergelijk laag inkomen uit arbeid met gezinslast en die om die reden dus geen of te weinig belastingen betalen en bijgevolg ook geen aanspraak kunnen maken op de voorgelegde maatregel. De spreker concludeert dat er mensen zijn die ofwel omdat ze geen of te weinig belastingen betalen ofwel omdat ze geen of een te laag inkomen genieten, dus ook niet van de door de Vlaamse Regering voorgestelde maatregel van forfaitaire belastingvermindering kunnen genieten. Het gaat hier nochtans om middelen die uit de Vlaamse begroting ter beschikking van gezinnen worden gesteld.

De *minister* stelt dat binnen de bevoegdheden die aan het Vlaamse Gewest zijn toegekend door het Lambermontakkoord, via het ontwerp van decreet een korting op de personenbelasting wordt toegekend. Vanzelfsprekend zijn er verschillende parameters van toepassing in de personenbelasting, waarvoor echter het Vlaamse Gewest niet bevoegd is om die aan te passen of te wijzigen. De minister vat samen dat binnen de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest er is besloten om een korting toe te staan aan degenen die een belasting betalen en uiteindelijk een activiteitsinkomen hebben dat lager is dan een bepaalde decretaal bepaalde limiet. Bijkomende informatie is evenwel afhankelijk van de beschikbaarheid van gegevens bij de FOD Financiën.

De heer *Ludo Sannen* wijst op het belang van deze gegevens om de impact van de toepassing van de voorgelegde lastenverlaging te kunnen inschatten. Hij vreest dat een deel van de belastingplichtigen in de kou zal blijven staan. De *minister* vraagt zich af welke alternatieve maatregel dan mogelijk is. De heer *Ludo Sannen* repliceert dat juist om die reden informatie nodig is, zodat men een beter zicht kan hebben op de omvang van deze maatregel. De *minister* repliceert dat ook de federale administratie niet over deze informatie beschikt. Zijns inziens zijn deze gegevens ook niet nodig.

Artikel 2 wordt eenparig aangenomen met 14 stemmen.

Artikel 3

Artikel 3 wordt zonder opmerkingen eenparig aangenomen met 14 stemmen.

Artikel 4

De heer *Herman De Reuse* heeft vragen bij de praktische toepassing van de forfaitaire belastingvermindering via de bedrijfsvoorheffing vanaf aanslagjaar 2008 inkomsten 2007. Minister *Van Mechelen* citeert een mail van de FOD Financiën van 25 november 2005, waarin de FOD stelt geen bezwaren meer (te hebben) tegen het voorgelegde ontwerp van decreet. In de maanden augustus-september 2006 zal er door de FOD Financiën contact worden opgenomen om de Vlaamse korting op correcte wijze op te nemen in het koninklijk besluit op de bedrijfsvoorheffing, ervan uitgaande dat het decreet ondertussen zal goedgekeurd zijn.

De minister stelt dat dit tot gevolg heeft dat het ontwerp van decreet eerst moet zijn aangenomen in het Vlaams Parlement vooraleer op federaal niveau het KB zal opgesteld worden voor de correcte implementatie ervan via de bedrijfsvoorheffing. Op het moment dat men een arbeidsinkomen heeft, zal men nagenoeg exact kunnen aangeven wat dat jaar het arbeidsinkomen is en kunnen nagaan of men in aanmerking komt voor de korting. Dit vergt dus een technische uitwerking. Het is dus belangrijk om deze regeling voor het zomerreces goed te keuren teneinde het voldoende tijdig technisch te kunnen laten uitwerken door de federale administratie en de sociale secretariaten. De implementatie van de forfaitaire belastingvermindering zal gebeuren via een aanpassing van het KB op de inning van de bedrijfsvoorheffing.

De heer *Steven Vanackere* merkt op dat de inwerkingtreding van een decreet meestal een concrete datum vaststelt (een bepaalde datum of een aantal dagen na publicatie in het Belgisch Staatsblad). Artikel 4 van het ontwerp van decreet verwijst voor de inwerkingtreding enkel naar het aanslagjaar. Hij vraagt zich dan ook af of deze formulering voldoende adequaat is om het decreet adequaat in werking te laten treden vanaf de vooropgestelde datum.

Minister *Van Mechelen* antwoordt dat aanslagjaar 2008 betekent dat het betrekking heeft op inkomstenjaar 2007. In de schoot van het Overlegcomité is er een formele afspraak gemaakt dat de verdere uitwerking geregeld wordt via het koninklijk besluit op de bedrijfsvoorheffing, waarbij de regels voor de bedrijfsvoorheffing worden vastgesteld die gelden voor de inkomsten die worden betaald of toegekend in 2007. Dit koninklijk besluit zal rekening houden met wat in de eindafrekening moet worden opgenomen voor deze inkomsten. De minister concludeert dat het KB op de bedrijfsvoorheffing de praktische uitwerking van de voorliggende decretale bepalingen garandeert vanaf 2007.

Artikel 4 wordt eenparig aangenomen met 14 stemmen.

IV. EINDSTEMMING

Het ontwerp van decreet wordt eenparig aangenomen met 14 stemmen.

De verslaggever, *De voorzitter,*

Koen VAN DEN HEUVEL Sven GATZ

BIJLAGE

Sterk door overleg
SERV Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Brussel, 11 maart 2005
AG/IT/05-40

Aan de heer VAN MECHELEN Dirk
Vl. minister Financiën & Begroting & RO
Koning Albert II-laan 19 - Phoenixgebouw

1210 BRUSSEL

Betreft: uw adviesvraag van 8 februari 2005 over "voorontwerpdecreet houdende invoering van een forfaitaire vermindering in de personenbelasting"

Mijnheer de Minister,

Uw adviesvraag is voorwerp geweest van overleg binnen de raad. Ik moet echter meedelen dat er over de formulering van een advies geen consensus is bereikt. Bij ontstentenis van een consensus formuleren de organisaties hun afzonderijke standpunten. U vindt hierbij de afzonderlijke standpunten van respectievelijk werknemers - en werkgeversorganisaties.

Met de meeste hoogachting,

Pieter Kerremans
administrateur-generaal

Wetstraat 34-36 | 1040 Brussel | Tel: 02.20.90.111 Fax: 02.21.77.008 | E-mail: serv@serv.be | www.serv.be

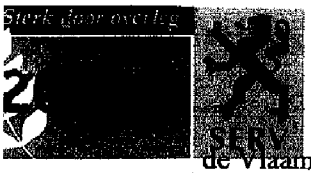
WERKGEVERSSTANDPUNT OMTRENT HET "VOORONTWERP VAN DECREET OVER DE INVOERING VAN EEN FORFAITAIRE VERMINDERING IN DE PERSONENBELASTING"

1. ALGEMENE BEDENKINGEN

Om te komen tot een actieve welvaartsstaat is onder meer vereist dat financiële hinderpalen die werken tegengaan, verdwijnen. De zogenaamde werkloosheidsval die maakt dat een inactieve persoon er financieel beter of nauwelijks minder goed aan toe is dan een werkende, remt de ontwikkeling van een actieve welvaartsstaat. Het is dan ook goed dat maatregelen worden uitgewerkt die het aanbod aan werkenden stimuleren. In het kader van het Lissabon-proces heeft België er zich overigens ook toe geëngageerd om de tewerkstellingsgraad van zijn beroepsbevolking aanzienlijk te verhogen tegen 2010. Unizo, Voka en BB zijn dan ook principieel voorstander van de beleidsmaatregel, die in het voorliggende decreet werd uitgewerkt in uitvoering van het Vlaams regeerakkoord. Deze verlaging van de belasting op arbeid oefent een positief effect op het arbeidsaanbod uit. Ook de beleidsdoelstelling om de koopkracht van alle inwoners in Vlaanderen te ondersteunen door een algemene korting vanaf aanslagjaar 2010, is aangewezen. De fiscale druk in Vlaanderen ligt immers te hoog, hetgeen de dynamiek van onze economische ontwikkeling stremt.
Dit neemt niet weg dat we in verband met dit ontwerpdecreet enkele aandachtspunten wensen voor te leggen aan de regering

2. AANDACHTSPUNTEN

Binnen haar huidige bevoegdheid is de Vlaamse overheid verplicht om te werken met een korting op de te betalen belasting. Dit impliceert uiteraard dat ook op het federale beleidsniveau nog fiscale beleidsinstrumenten bestaan die aangewend kunnen worden om de werkloosheidsvallen verder te verminderen. In dit verband valt te denken aan de vaststelling van het belastingvrij minimum. Ten gevolge van de belastingverminderingen voor vervangingsinkomsten (art. 147 WIB) is dit belastingvrij minimum in de praktijk hoger voor niet-arbeidsactieven dan voor arbeidsactieven. Unizo, Voka en BB verzoeken de Vlaamse regering blijvend te overleggen met de federale regering teneinde deze anomalie in het federale belastingstelsel weg te werken. Het heeft immers weinig zin om via een Vlaamse beleidsmaatregel distorties die een goede werking van de arbeidsmarkt belemmeren te verminderen, terwijl op het federale beleidsniveau de bestaande distortie onaangetast blijft. Unizo, Voka en BB stellen vast dat deze lastenverlagingsmaatregel het aanbod aan arbeid stimuleert. Echter ook aan de vraagzijde is nood aan fiscale ondersteuning teneinde de competitiviteit van de Vlaamse ondernemingen te vrijwaren, een noodzakelijke voorwaarde om voldoende jobs te creëren. In het Vlaams regeerakkoord wordt onder meer gerefereerd naar de uitvoering van een fiscaal pact, gericht op de reductie van het aantal resultaatsonafhankelijke lokale belastingen. Afhankelijk van de invulling zullen de lokale besturen hiervoor een compensatie vragen, wat een bijkomende budgettaire impuls vanwege de Vlaamse overheid kan vergen.
De verrekening van de korting via de bedrijfsvoorheffing wordt als intentie opgenomen in het ontwerpdecreet. De realisatie ervan is echter niet zeker. De werkgevers vragen aan

de Vlaamse regering om voorafgaandelijk overleg te plegen met de federale overheid teneinde op voorhand duidelijkheid te hebben hieromtrent.

WERKNEMERSSTANDPUNT OMTRENT HET "VOORONTWERP VAN DECREET OVER DE INVOERING VAN EEN FORFAITAIRE VERMINDERING IN DE PERSONENBELASTING"

Standpunt Vlaams ABVV, ACV en ACLVB bij de adviesvraag "voorontwerpdecreet houdende invoering van een forfaitaire vermindering in de personenbelasting"

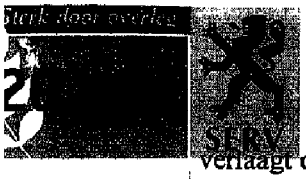
Het Vlaams ACV, ABVV en ACLVB zijn principieel voorstander van een politiek gericht op het bestrijden van werkloosheidsvallen, zoals eerder reeds onderlijnd in de SERV-aanbeveling m.b.t. de werkloosheidsvallen. Dat staat niet in de weg dat fundamentele bedenkingen zijn te formuleren bij het ontwerp van decreet . Men moet immers rekening houden zowel met de budgettaire ruimte die voorhanden is voor het voeren van een dergelijke politiek en tevens moet er gewaakt worden over de effectiviteit van de genomen maatregelen.

Volgens de adviesvraag aan de SERV zou de maatregel een budgettaire impact hebben van € 70,8 miljoen het eerste jaar en van € 85,0 miljoen in het tweede jaar. Het daaropvolgende jaar zou de veralgemeende maatregel ongeveer € 523 miljoen kosten. In de mate dat dit voordeel onmiddellijk wordt doorgerekend in de bedrijfsvoorheffing – wat de bedoeling is - brengt dit de totale kostprijs van de maatregel in de huidige legislatuur op ongeveer € 679 miljoen. Indien men de inkomensgrenzen in de eerste twee jaren van de maatregel nog zou optrekken opdat 1 miljoen mensen van de maatregel zouden genieten, zou de impact nog € 119 miljoen hoger liggen, in totaal € 798 miljoen.

In het begrotingsadvies van de Serv van juli 2004 berekende men de totale netto beleidsruimte voor nieuwe initiatieven in de periode 2007-2009 op € 1,6 miljard. Dit zou betekenen dat deze maatregel tot bijna de helft van de beschikbare ruimte voor nieuwe initiatieven in 2007 tot 2009 zou innemen. Het is voor ons duidelijk dat de budgettaire impact van deze maatregel buiten proportie is en te weinig ruimte laat voor de verschillende andere noden die de komende jaren ook moeten beantwoord worden door de Vlaamse regering. We pleiten dan ook voor een heroverweging van deze maatregel, waarbij men de budgettaire impact sterk beperkt door hem volledig te focussen op het bestrijden van werkloosheidsvallen. Concreet houdt dit in dat in elk geval de veralgemening van de vermindering naar alle werkenden in 2009 wegvalt en er meer budgettaire ruimte ontstaat voor het voldoen aan andere noden.

Daarnaast vinden het Vlaams ABVV, ACV en ACLVB dat de maatregel op enkele punten grondig zal moeten aangepast worden indien men er een effectief middel voor het bestrijden van financiële werkloosheidsvallen van wil maken.

De maatregel heeft de eerste twee jaren de intentie om het reële inkomen van werkenden te vergroten zodat het financieel aantrekkelijker wordt om te werken en de werkloosheidsval verkleint. Men baseert zich op het activiteitsinkomen zoals vermeld in art. 289 ter WIB '92. Hierbij maken we de bedenking dat wanneer men de voorziene belastingvermindering zelfs wil toepassen b.v. bij zelfstandigen die forfaitair belast worden, men dan enkel de forfaitaire belasting vermindert, onafhankelijk van wat het reële inkomen is. Indien de vermindering op deze forfaitaire belasting wordt toegepast,

verlaagt deze belasting, maar heeft men geen duidelijkheid over het reële inkomen, waardoor men ook niet weet of er in deze gevallen sprake is van een werkloosheidsval. Daarom werd alvast deze categorie uitgesloten uit de federale belastingverlaging voor lage lonen.[1]Het is duidelijk dat in dergelijke gevallen een ander criterium nodig is dan het aangegeven (fiscale) inkomen om een duidelijk beeld van een werkloosheidsval te krijgen. Men moet hierbij rekening houden met andere elementen van het vermogen die een duidelijker beeld kunnen scheppen,bijvoorbeeld met een KI-toets.

Een verhoging van het nettoloon als maatregel om de werkloosheidsvallen te bestrijden is maar effectief wanneer de lastenvermindering tot een onmiddellijke stijging van het inkomen bij arbeid leidt.
Dat is ook de reden waarom het federale belastingkrediet voor lage lonen wordt vervangen door de werkbonus.Het is de intentie van de regering om deze maatregel via de bedrijfsvoorheffing door te voeren, waarbij de vermindering vanaf augustus van het betreffende jaar kan doorgevoerd worden. Wanneer men wil dat de werkende de financiële prikkel duidelijk voelt, wat noodzakelijk is in het kader van het wegwerken van werkloosheidsvallen, is het een praktische noodzaak dat deze vermindering via de bedrijfsvoorheffing doorgerekend wordt en bij voorkeur zo fragmentair mogelijk. Hierbij rijzen echter enkele problemen die duidelijk uitgeklaard moeten worden.

De inspectie van financiën merkt op dat er wat het doorrekenen via de bedrijfsvoorheffing betreft verschillende problemen en onduidelijkheden opduiken. Wanneer de bedrijfsvoorheffing in de maand augustus kleiner is dan de voorziene vermindering, rijst de vraag hoe men de vermindering dan moet toepassen. Het volgende voorbeeld illustreert dit: een voltijds werkende arbeider , éénverdiener met 2 kinderen ten laste met een bruto maandinkomen van € 1.500 betaalt € 28, 34 bedrijfsvoorheffing.

Het feit dat de vermindering pas toegepast wordt op de belasting ná de federale belastingkredieten (artikel 289bis en 289ter) en belastingvrije sommen, maakt ook dat de grens waarbinnen er in de praktijk er geen sprake kan zijn van een vermindering omdat er geen verschuldigde belasting meer is, duidelijk verhoogt. Zo zou bij een gezin met een éénverdiener met 2 kinderen (jonger dan 3 jaar) bij een netto-inkomen van € 15.248 de verschuldigde belasting nul bedragen door toepassing van de belastingvrije sommen.

Deze maatregel geeft ook duidelijk aan dat een dergelijke maatregel niet op zich kan bestaan : de werkloosheidsval kan maar effectief bestreden worden als men b.v. ook rekening houdt met de impact van bevoegdheden en maatregelen die op andere beleidsniveaus worden genomen. Dit versterkt enkel maar de effectiviteit van de maatregel en het objectief goed gebruik van de budgettaire middelen.

We kunnen dan ook besluiten dat wanneer men er niet in slaagt om deze problemen op te lossen de maatregel zijn doel voorbij zal schieten en niet zal bijdragen tot het wegwerken van de werkloosheidsval.

[1] Eveneens art. 289 ter WIB '92